అద్దెకిచ్చిన హృదయాలు

మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి

ఆంధ్రుల ఆహ్లాద రచయిత అలనాటి(1971) మొట్టమొదటి నవలిక

యువహృదయాల్లో గిలిగింతలు.. ఎదిగీ ఎదగని వయసుకి చక్కిలిగింతలు..

క్రిందటి సంచిక నుంచీ కొనసాగింపు..

8

అచ్యుతం చెప్పింది శ్రద్ధగా విన్నాడు ఆ పెద్దాయన.

"ఇదీ సమస్య. ఇప్పుడు నేనేం చేయాలి?" అడిగాడు అచ్యుతం, భారంగా ఆయన ముఖంలోకి చూస్తూ.

"మీది చాలా వింత సమస్య" అన్నాడు ముసలాయన నవ్వి.

"అవును. నాకు తెలియకుండానే, నా అంతట నేనే ఇరుక్కున్నాను దీనిలో. ఇలా అవుతుందని తెలిస్తే ముందరే ఎవరికీ చనువు ఇవ్వకుండా జాగ్రత్త పడేవాడిని."

"ఏం చేద్దామనుకుంటున్నారు ఇప్పుడు?"

"అది మీరు చెప్పాలి ఆలోచించి. మనుషుల సైకాలజీ గురించి మీకు బాగా తెలుసు. ఎవరి మనసూ బాధపడకుండా ఉండాలంటే నేనేం చేయాలో మీరు చెప్పాలి."

"మీరు వారం రోజుల్లో తప్పకుండా వెళ్ళిపోవాలి కదా ఆ గదిలోంచి?"

"అవును."

"ఈ సమస్య మీరు ముందరే గుర్తించి నా దగ్గరకి వస్తే బాగుండేది. ఇంత స్వల్పవ్యవధిలో..."

"దయచేసి ఆలోచించండి. నేను మళ్ళీ వస్తాను."

"ఆల్‌రైట్. కాని, ఎవరి మనసూ బాధపడకుండా మీరు బయట పడలేరు."

అచ్యుతం నీరసంగా లేచి బయటికి వచ్చాడు. గేటు దాటి బయటకి వచ్చి, గేటుకి వేలాడుతున్న బోర్డుమీద వ్రాసిన పేరు క్రింద అక్షరాలు చదివాడు. "ప్రొఫెసర్ ఆఫ్ సైకాలజీ, ఉస్మానియా యూనివర్శిటీ"

❧ ❧ ❧

చాలా ఆలస్యంగా వచ్చాడు అచ్యుతం ఆ రోజు గదికి. దూరం నుంచే గమనించాడు, తన కోసం బయట నిలబడి ఎదురు చూస్తున్న ఆ అయిదుగురు అమ్మాయిలనీ.

"దేనికి ఆలస్యం అయింది?" అడిగింది సులోచన.

"యూనివర్శిటీలో పనిచేసే ఓ ప్రొఫెసర్‌ని కలుసుకోవడానికి వెళ్ళాను." చెప్పాడు అచ్యుతం.

"ఏ ప్రొఫెసర్?" అడిగింది స్వాతి.

"సైకాలజీ. ఇది రెండవసారి ఆయన్ని కలుసుకోవటం."

"దేనికి?" అడిగింది బెట్టీ.

"చిన్న సైకలాజికల్ ప్రొబ్లమ్."

"ఏమిటది?" అడిగింది చిత్ర.

"నథింగ్ మచ్ ఆఫ్ ఇంపార్టెన్స్."

"సినిమాకు వెళ్ళి ఉంటారనుకున్నాను" అన్నది ఆషా.

"వెళ్ళేటట్లయితే ముందే చెప్పేవాడినిగా" అన్నాడు అచ్యుతం నవ్వి.

బాగా మేఘాలు ఆవరించుకుని ఉన్నాయి ఆకాశం నిండా. చలిగాలి వీస్తూంది బాగా. వర్షం పడే సూచనలున్నాయి. ఆగి ఆగి మెరుపులు మెరుస్తున్నాయి.

"రేపు మీరంతా నాతో రావాలి" అన్నాడు అచ్యుతం.

"ఎక్కడికి?"

"చిన్న కల్చరల్ ప్రోగ్రామ్."

"ఏం ప్రోగ్రామ్?"

"లైట్ మ్యూజిక్."

"ఎంత టిక్కెట్?" అడిగింది బెట్టీ.

"టిక్కెట్ లేదు మీకు. మా మెడికోస్ క్లబ్ నిర్వహిస్తోంది ఈ ప్రోగ్రామ్‌ని."

"దేనికి?"

ఎందుకో చెప్పలేదు అచ్యుతం. ముందరే చెప్పటం ఇష్టం లేక.

"ఎన్ని గంటలకి?"

"అయిదున్నరకల్లా తయారుగా ఉండాలి అంతా."

"ఓ.కే" అన్నది బెట్టీ ఉత్సాహంగా.

"వసంత కూడా వస్తుంది మనతో."

"నిజంగా? వాళ్ళమ్మ ఊరుకుంటుందా?"

"ఆ సంగతి నేను చూసుకుంటాను."

అచ్యుతంలో మార్పుని గమనించింది అందరికన్నా పెద్దదయిన చిత్ర. ఎప్పటిమాదిరిగా లేదు అచ్యుతం మొహం ఉత్సాహంగా. దిగులుగా వాడిపోయి ఉంది.

గదిలోకి వెళ్ళి మొహం కడుక్కుని, బట్టలు మార్చుకున్నాడు అచ్యుతం. తల దువ్వుకుని బయటకి వచ్చాడు. మెరుపులు మెరవడం ఎక్కువయింది. చల్లగాలి ఇంకా ఎక్కువయింది.

సరాసరి వసంత ఇంట్లోకి 'ఇ' బ్లాక్‌లోకి వెళ్ళాడు అచ్యుతం. అదే అచ్యుతం ఈ సంవత్సరంలో మొదటిసారి ఆ వాటాలోకి వెళ్ళడం.

ముందు గదిలో పేపర్ చదువుకుంటూ పడుకుని ఉన్నాడు ఏభై ఏళ్ళాయన, పడక కుర్చీలో.

"నమస్తే. నా పేరు అచ్యుతం" అన్నాడు.

అచ్యుతం వంక ఎగాదిగా చూశాడు ఆయన.

"నేను ఇక్కడే అద్దెకి ఉంటున్నాను. నన్ను చాలాసార్లు చూసి ఉంటారు మీరు."

"అవును కూర్చోండి."

"ఫర్వాలేదు. చిన్న సహాయం కావలసి వచ్చాను."

"అడగండి."

"సంవత్సరం నుంచి ఇక్కడ ఉంటున్నాను. నన్ను చూస్తూనే ఉన్నారు మీరు. నా మంచితనం మీద నమ్మకం ఉందా?"

సమాధానం చెప్పలేదు ఆయన. ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు అచ్యుతం మొహంలోకి.

"మా మెడికోస్ క్లబ్ రేపు సాయంత్రం చిన్న ప్రోగ్రామ్ ఏర్పాటు చేసింది. మీ కభ్యంతరం లేకపోతే...."

"చందా? ఎంత?" అడిగాడు దర్పంగా.

"డబ్బు కోసం రాలేదు నేను."

"మరేం కావాలి?"

"వసంతని నాతో ప్రోగ్రామ్‌కి పంపాలి."

తెల్లబోయి చూశాడు ఆయన అచ్యుతం వంక, నమ్మలేనట్లుగా.

"అవును. రేపు వసంతని దయచేసి నాతో పంపండి, ప్రోగ్రామ్ అవగానే తీసుకువస్తాను."

మాట్లాడలేదు ఆయన. అచ్యుతం వంక చూస్తుండిపోయాడు.

"నేను ఒక్కడినే వెళ్ళటం లేదు. మీకాభయం అక్కర లేదు. మిగతా అయిదుగురూ వస్తున్నారు నాతో."

"దేనికీ వసంతకూడా?"

"ఊరికినే. మిగతా వాళ్ళందరినీ తీసుకువెళ్ళి వసంతని వదిలేయటం నాకిష్టం లేదు."

"అది రాదు. దాన్ని ప్రతి అడ్డమైన వెధవ వెంటా పంపము."

లోపలనుంచి వసంత సవతి తల్లి గొంతు వినపడింది గట్టిగా.

"ప్లీజ్. మై ఓన్లీ రిక్వెస్ట్" అన్నాడు అచ్యుతం, ఆ మాటలు వినపడనట్లుగానే.

"పంపొద్దు." లోపలనుంచి మళ్ళీ.

"ఇంక రెండు మూడు రోజుల్లో వెళ్ళిపోతున్నాను. వసంతని నాతో పంపడం వల్ల ఎలాంటి నష్టం జరగదని మీకు హామీ వ్రాసిస్తాను కావాలంటే" అన్నాడు అచ్యుతం, కొంచెం దీనంగా.

"అరె! పంపమంటే?" అరిచింది వసంత సవతి తల్లి, బయటికి వచ్చి అచ్యుతాన్ని మింగేలా చూస్తూ.

కొన్ని క్షణాలు అచ్యుతం వంకా, భార్య వంకా చూశాడు ఆ ముసలాయన. వసంతని తనంతట తాను ఎన్నడూ డబ్బు ఖర్చుపెట్టి సినిమాకైనా పంపలేదు. వసంతకి అచ్యుతం అంటే ఇష్టమని కూడా తెలుసు ఆయనకి. అచ్యుతం వెళ్ళిపోతే ఇంక వసంత మళ్ళీ కలవకపోవచ్చు జీవితంలో.

కొంచెం సేపు ఆగి అన్నాడు ఆయన: "ఆల్‌రైట్. రేపు మీతో వస్తుంది."

"థాంక్స్ ఎ లాట్. రేపు అయిదున్నరకల్లా సిద్ధంగా ఉండమనండి."

అచ్యుతం వెళ్ళిపోయి అయిదు నిమిషాలయినా, ఇంకా అరుస్తూనే ఉంది భార్య, మొగుడి మీద. తనని కాదన్నట్లుగా మౌనంగా పేపర్ చూస్తుండిపోయాడు ఆ ముసలాయన. ఆ రోజు రాత్రి వర్షం బాగా కురిసింది.

మరునాడు అయిదుగంటలకే బెట్టీ, ఆషా, సులోచన సిద్ధమయ్యారు. తరువాత చిత్ర, స్వాతి వచ్చారు. ఒక్కొక్కరు ఒక్కొక్క తీరుగా ఉన్నారు, అందంగా. చిత్ర చీరలో, స్వాతి బెల్‌బాటమ్‌లో, బెట్టీ గౌనులో, ఆషా పంజాబీ డ్రెస్‌లో, సులోచన స్కర్ట్, బ్లౌజ్‌లో అందంగా మెరిసిపోతున్నారు, ఒకరిని మించి ఒకరు.

అచ్యుతం మొదటిసారిగా వారిని చూసినప్పటికన్నా అందరి అందం, వయసు ఓ సంవత్సరం పెరిగాయి. ఎర్లీ, మిడిల్ టీన్స్‌లోని అందం వాళ్ళది.

అయిదున్నర దాటుతున్నా రాలేదు వసంత. అచ్యుతమే వెళ్ళి తీసుకువచ్చాడు వసంతని. శాపనార్థాలు పెడుతూనే ఉంది వసంత తల్లి.

"ఎక్కండి" అన్నాడు కారు తలుపు తెరిచి.

"ఎక్కడిదీ కారు?" అడిగారు అంతా ఆశ్చర్యంగా.

"ఓ స్నేహితుడి దగ్గర తీసుకువచ్చాను."

చిత్ర, స్వాతి, బెట్టీ, సులోచన వెనకాల కూర్చున్నారు. డ్రైవింగ్ సీట్లో అచ్యుతం, పక్కన వసంత, వసంత పక్కన ఆషా కూర్చున్నారు.

"మీకు డ్రైవింగ్ వచ్చా?" అడిగింది ఆషా ఆశ్చర్యంగా.

"అవును. వచ్చు" అన్నాడు అచ్యుత, కారు పోనిస్తూ.

"మీ రెప్పుడూ చెప్పలేదే మాకు! అన్నది బెట్టీ.

"నాకు చెప్పారు. ఏరోప్లేన్ కూడా నడపటం వచ్చు."

సరదా కోసం అబద్ధాలు తేలికగా ఆడేస్తుంది సులోచన.

"నిజంగా?" అడిగింది స్వాతి.

"అవును. నిజం" అన్నాడు అచ్యుతం నవ్వుతూ.

అప్పుడే పంజరంలోంచి బయటపడ్డ చిలుక, గట్టుమీదనుంచి నీళ్ళలో పడ్డ చేపపిల్ల గుర్తుకు వచ్చాయి అచ్యుతానికి, వసంతని చూస్తే.

చాలా సంతోషంగా ఉంది వసంత. అచ్యుతం భుజం మీద చేయి వేసి, తోవ పొడుగూతూ మాట్లాడుతూనే ఉంది - చిన్నప్పుడు తను చూసిన తోలుబొమ్మలాట గురించి, సర్కస్ గురించి, కొంచెం కొంచెం గుర్తున్నవాళ్ళ అమ్మని గురించి.

దారి పొడుగునా కబుర్లు చెబుతూనే ఉన్నారు అంతా.

"హలో, బాస్. వాట్ ఎ ప్లెజెంట్ సర్‌ప్రైజ్!" అన్నారు అచ్యుతం స్నేహితులు నవ్వుతూ, ఆరుగురితో వచ్చిన అచ్యుతాన్ని చుట్టుముట్టి.

"డామ్ యు. ఇంతమంది గర్ల్‌ఫ్రెండ్స్ ఉన్నారని నాకు మాట మాత్రమయినా చెప్పలేదే?" అడిగింది అచ్యుతాన్ని ఓ మెడికల్ స్టూడెంట్.

"సారీ. అవకాశం రాలేదు" అన్నాడు అచ్యుతం.

"యు ఆర్ ఎ లయర్!" అన్నది చనువుగా చూస్తూ,

తమ పరిచయాన్ని అసూయగా చూస్తున్న ఆ ఆరుగురిని గమనించి, నవ్వి ఊరుకున్నాడు అచ్యుతం.

అందంగా అలంకరించుకున్న సీతాకోకచిలకల్లాంటి అమ్మాయిలు అచ్యుతాన్ని ఎంతో పరిచయం ఉన్న వాళ్ళలాగా పలకరిస్తూంటే చిత్ర మనసులోనే తన అందం వాళ్ళ అందంతో అంచనా వేసుకుంటూంది.

మొదటి అంశం ఇంగ్లీష్‌లో డ్రామా - 'దేవదాసు' క్లుప్తంగా నలభై నిమిషాలతో ముగిసింది. నాటకం చూస్తున్నంత సేపు ఎవరికి వాళ్ళు తను పార్వతిగా, అచ్యుతం దేవదాసుగా ఊహించుకున్నారు.

లైట్ మ్యూజిక్‌లో మొదటిపాట వ్రాసింది అచ్యుతం. చాలా చక్కగా పాడాడు ఓ మెడికో. చాలా చిన్నపాట. కాని, ఎంతో బాగుంది. విషాదం ధ్వనించే బాణీ. ప్రియురాలిని వదిలి విదేశానికి వెళుతున్నప్పుడు మనసులో చెలరేగే భావాల రూపమే ఆ పాట.

తన పాట అయిన అరగంటకల్లా ఆరుగురితో బయలుదేరాడు అచ్యుతం, ప్రోగ్రాం పూర్తవకుండానే.

"మీ కోర్స్ పూర్తయిపోయిందా? సెండాఫ్ పార్టీనా ఇది ?" అడిగింది చిత్ర.

అచ్యుతం సమాధానం చెప్పలేదు. మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

కారు ఇంటికి వెళ్ళలేదు. మధ్యలో ఓ చోట ఆగింది. పెద్ద ఇంటిముందు.

"ఎవరిది ఈ ఇల్లు?" అడిగింది వసంత.

"ఓ స్నేహితుడిది."

అందరూ అచ్యుతంతో పాటు కారు దిగి లోపలికి నడిచారు. హాల్లోని సోఫాల్లో కూర్చుని ఉన్న వాళ్ళ వంక చూసి, "వీళ్ళేనా?" అని అడిగాడు సైకాలజీ ప్రొఫెసర్ రహస్యంగా.

తల ఊపాడు అచ్యుతం.

పనిమనిషి ట్రేలో కోకో కోలాలు తీసుకు వచ్చి ఇచ్చింది ఫ్రిజ్‌లోంచి అందరికీ. కోక్ పూర్తయ్యేదాకా సైకాలజీ ప్రొఫెసర్ ఆ ఆరుగురితో మాట్లాడుతూ ఉండిపోయాడు.

"నేను, అచ్యుతం ఇప్పుడే వస్తాము ఓ పావు గంటలో. ఆ మేగజైన్స్ చూస్తుండండి."

ఎదురుగా టేబుల్ మీద ఉన్న మేగజైన్స్ వంక చూపించాడు ప్రొఫెసర్.

"మళ్ళీ చెప్పండి మొదటి నుంచి" అడిగాడు ప్రొఫెసర్ అచ్యుతాన్ని, పక్క గదిలోకి వెళ్ళి కూర్చున్నాక.

గొంతు సర్దుకున్నాడు అచ్యుతం. చెప్పసాగాడు;

"దాదాపు సంవత్సరం క్రితం ఆ గది అద్దెకు తీసుకున్నాను. చేరిన నెలరోజుల్లోనే ఆ ఆరుగురు ఆడపిల్లకీ నేనంటే ఇష్టం ఏర్పడింది అని గ్రహించాను. వీలయినంతవరకు నామీద వాళ్ళకి ఏర్పడ్డ ఇష్టం పెరిగేలా ప్రయత్నించాను అనేక విధాలుగా. వాళ్ళ ఆనందంకోసం నా సరదాలు ఎన్నో వదిలేశాను. సాయంత్రం వాకింగ్, స్మోకింగ్ మొదలయిన అలవాట్లన్నీ పూర్తిగా మానేశాను.

వాళ్ళకి నా మీద ఉన్న ఇష్టం క్రమంగా ప్రేమగా మారింది ఒకళ్ళ తర్వాత ఒకరు వచ్చి తమ ప్రేమని వ్యక్తం చేశారు నాకు. నేనూ వాళ్ళని ప్రేమిస్తున్నట్లుగా చెప్పాను."

తన ముఖంలోకి చూస్తూ నవ్వుతున్న ప్రొఫెసర్‌ని చూసి చెప్పడం ఆపాడు అచ్యుత సిగ్గుగా.

"కారీ ఆన్. తప్పులేదు, నీ వయస్సులో, ఆ పరిస్థితుల్లో అలా మభ్యపెట్టడం సహజం" అన్నాడు ప్రొఫెసర్ ప్రోత్సహిస్తూ.

"మభ్య పెట్టడం కాదు. నేను నిజంగానే వాళ్ళని ప్రేమించాను... ప్రేమిస్తున్నాను కూడా." ఆవేశంగా అన్నాడు.

"ఆ ఆరుగురినీ?"

"అవును, ఆ ఆరుగురునీ. నేనంటే ప్రతి ఒక్కరికీ తగని ఇష్టం. చిత్ర నన్ను పెళ్ళిచేసుకోమని అడుగుతోంది. మిగతావాళ్ళు వాళ్ళు కూడా త్వరలోనే అడుగుతారు. నాకోసం ప్రాణం ఇచ్చేందుకు కూడా సిద్ధంగా ఉన్నారనిపిస్తుంది నాకు, వాళ్ళు నేనంటే చూపించే ఆప్యాయత చూస్తే."

"అందరిలో మీకు ఎవరు బాగా నచ్చారో వాళ్ళని పెళ్ళి చేసుకుంటే ఏ సమస్యా ఉండదు."

"అక్కడే అసలు సమస్య ప్రారంభం అయేది. ఇన్నాళ్ళూ నేను ఆ ఆరుగురిని నువ్వు లేకపోతే బ్రతకలేను అని నమ్మించాను. నిజం అంతే కూడా. నాకు అందరూ సమానమే. వాళ్ళలో ఎవరినీ వివాహం చేసుకున్నా, మిగతా అయిదుగురు బాధపడతారు. బాధపడటమే కాదు. నమ్మించి మోసం చేశాననుకుంటారు. నాకు ఎవరి మనసూ నొప్పించడం ఇష్టం లేదు."

"క్షమించండి ఇలా అడగుతున్నందుకు. వాళ్ళతోఎవరితోనయినా మీకు... మీకు శారీరక సంబంధం..."

"ఛీ, ఛీ! ఎవరితోనూ లేదు. నేను అస్ఖలిత బ్రహ్మచారినని చెప్పుకోను. కాని, వాళ్ళని ఆ దృష్టితో ఎప్పుడూ చూడలేదు నేను. అవకాశం, అవసరం రాలేదు కూడా."

"గుడ్ అయితే, ఎవరినీ పెళ్ళిచేసుకోకుండా మీ దారిని మీరు వెళ్ళిపోవడం మంచిది. ఏ సమస్యా ఉండదు."

"వెళ్ళనివ్వరు. అలా వెళ్ళలేనుకూడా. వాళ్ళు ఆరుగురూ నా జీవితంలో ఓ భాగం అయిపోయారు. వాళ్ళంటే నాకు ఇంత వ్యామోహం ఉందని నేను ఎప్పుడూ ఊహించనైనా లేదు. ఇప్పుడు అర్థం అవుతోంది, వాళ్ళనుంచి విడిపోవలసి వచ్చినప్పుడు. వాళ్ళను విడిచి దూరంగా బ్రతకగలను గాని, ఆ బ్రతుకు దుర్భరంగా ఉంటుంది."

"మీరు వెళ్ళిపోతున్నట్లు తెలుసా వాళ్ళకి?"

"ఇంతవరకు చెప్పలేదు. 'మెడికోస్ క్లబ్' సెండాఫ్ పార్టీ ఇచ్చింది ఈ వేళ. ఏం చేయాలో తోచకపోతే, ఓ స్నేహితుడు మిమ్మల్ని కలుసుకుని సలహా తీసుకోమని మీ అడ్రెస్ ఇచ్చాడు."

"ఈ పాటికి చెప్పేసి ఉండవలసింది మీరు."

"ఏం?"

"మీరు వాళ్ళని వదిలి వెళ్ళిపోవడం తప్పనిసరి అయినప్పుడు, ఆ సంగతి ముందే తెలియడం మంచిది. సరిగ్గా వెళ్ళబోయే ముందు చెబితే బాధ ఎక్కువగా ఉంటుంది. ముందే తెలిసిపోతే, బాధ ఎక్కువ ఉండదు. తగ్గిపోతుంది క్రమంగా."

"అలా అయితే ఇంటికి వెళ్ళేటప్పుడు చెప్పేస్తాను. వాళ్ళు పెళ్ళి గురించి నన్ను అడుగుతారు, ఒక్కొక్కరూ. ఏం చెప్పాలి? చేసుకోననా? చెప్పలేను."

"చేసుకోలేరుకూడా. ఆరుగురిని ఒకరే చేసుకుంటే చట్టం ఒప్పుకోదు. అందులో ఒకరిద్దరు తప్ప మిగతా వాళ్ళకి ఇంకా పెళ్ళి చేసుకునే అర్హత రాలేదు, చట్టం దృష్టిలో. పద్దెనిమిదేళ్ళలోపు వాళ్ళే."

"ఏం చేయాలి నేను?" అన్నాడు అచ్యుతం దీనంగా.

సెలొఫెన్ పేపర్ చుట్టి ఉన్న సిగార్ తీసి, లైటర్‌తో అంటించి అన్నాడు సైకాలజీ ప్రొఫెసర్.

"మీది చాలా డెలికేట్ ప్రాబ్లెం. పెళ్ళి చేసుకుంటానని నమ్మించి చేసుకోకుండా ఉండలేరు. ఏ ఒక్కరిని చేసుకున్నా మిగతా వాళ్ళని అన్యాయం చేసినట్లవుతుంది, ఆశలు రేపి."

"అవును."

"మీరే ముందరే ఆలోచించి ఉండవలసింది ఈ విషయం."

"ఎప్పుడూ ఆలోచించలేదు. ఇలా పరిణమిస్తుందని అనుకోలేదు కూడా."

"ప్చ్! మీ వయసులో ఉన్న యువకులలో ఉన్న దౌర్బల్యమే ఇది. కనపడిన ప్రతి ఆడపిల్లతోనూ పరిచయం పెంచుకోవాలనీ, ప్రేమించబడాలనీ ప్రయత్నిస్తారు. చివరికి పెళ్ళి ప్రసక్తి వచ్చినప్పుడు తోక ముడిచి పారిపోతారు. దీనివల్ల వాళ్ళు ఎంత బాధ పడతారో గుర్తించరు మీరు."

"అవును. నేను చేసింది తప్పే ఒప్పుకుంటున్నాను. తప్పని ఇప్పుడే తెలుసుకున్నాను. ఏం చెయ్యను? కేవలం గది మాత్రమే అద్దెకు తీసుకోలేదు నేను డబ్బుకి. ఆ ఇంట్లో ఉన్న కన్నెపిల్లల హృదయాలు కూడా నాకు తెలియకుండానే అద్దెకు తీసుకున్నాను ఆప్యాయత ఇచ్చి. గది తిరిగి ఇచ్చేసినంత తేలికగా వాళ్ళ హృదయాలని తిరిగి ఇవ్వలేను.. ఐ యామ్ ఇన్ ఎ ఫిక్స్."

సిగార్ తాగుతూ కొన్ని క్షణాలు ఆలోచిస్తుండిపోయాడు. ప్రొఫెసర్. మౌనంగా ప్రొఫెసర్ వదిలే నీలం రంగు సిగార్ పొగవంక చూస్తుండిపోయాడు అచ్యుతం.

"వాళ్ళకి నీ మీద మంచి అభిప్రాయం, ఇష్టం ఉన్నాయి. ప్రస్తుతం ఆ గదిలోంచి, వాళ్ళ బారినుంచి బయట పడాలంటే ఒక ఉపాయం" అని ఆగాడు ఆయన.

"ఏమిటది?" అడిగాడు అచ్యుతం, ముందుకి వంగి ఆత్రంగా.

"నువ్వంటే వాళ్ళకున్న మంచి అభిప్రాయం చెరిగిపోతే, సహజంగా నీమీద ఇష్టం, ప్రేమా పోతాయి. చెడు అభిప్రాయం విధంగా కలిగించుకోవాలో నేను చెప్పక్కరలేదు. చాలా తేలిక. ఉదాహరణకి చిత్ర వచ్చినప్పుడు చేయి పట్టుకుని లాగి పశువులా..."

"వద్దు, వద్దు. ప్రాణం ఉండగా అలా చేయలేను. నా చేత కాదు" అన్నాడు అచ్యుతం ఉద్వేగంగా.

ఆష్‌ట్రేలో సిగార్ బూడిద రాల్చి, చిన్నగా నవ్వుతూ అన్నాడు సైకాలజీ ప్రొఫెసర్: "నాకు తెలుసు, మీరు అందుకు ఒప్పుకోరని. వాళ్ళందరికీ మీ మీద ఉన్న ప్రేమ, ఇష్టం, ఆరాధన, ఆప్యాయత ఎక్కువ కాలం ఉండవు."

"కాదు. తప్పకుండా ఉంటాయి."

దాదాపుగా అరిచాడు అచ్యుతం.

"ఉండవు. పొరపాటు పడుతున్నారు. హ్యూమన్ సైకాలజీ గురించి నాకు ముప్ఫై రెండేళ్ళుగా తెలుసు. వాళ్ళందరినీ చూశానుగా?"

"నేను నమ్మలేను. నేనంటే వాళ్ళకి ప్రాణం."

"ఇప్పుడు మాత్రమే."

"ఎప్పటికీ ఉంటుంది."

"యూజ్ రేషనల్ థింకింగ్. సింపుల్. వెరీ సింపుల్.

అందరూ ఎర్లీ టీన్స్‌లో ఉన్నప్పుడు ప్రేమించాలనీ, ప్రేమించబడాలనీ అందరికీ కోరిక కలగడం సహజం. అలా ప్రేమించబడాలనీ, ప్రేమించాలనీ కలలు గనే వయసు. ప్రేమించడానికి అందుబాటులో ఉన్న ఎవరినయినా ప్రేమిస్తారు. మీరు తప్ప ఇంకెవ్వరు అందుబాటులో

లేరు. దొరకలేదు వాళ్ళకి. మీలో ప్రత్యేకత ఏమీ లేదు - స్మార్ట్ పెర్సనాలిటీ, పెద్ద చదువు తప్ప. ఏమీ అనుకోకండి, ఉన్నమాట కుండ బద్దలు కొట్టినట్లు చెప్పినందుకు."

జాగ్రత్తగా సైకాలజీ ప్రొఫెసర్ చెప్పేది బుర్ర కెక్కించుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు అచ్యుతం.

"మీ మీద ఉన్న ప్రేమ, ఆకర్షణ క్రమంగా తగ్గిపోతాయి, వయస్సు పెరిగి లోకం అంటే ఏమిటో తెలిసినకొద్దీ. కొత్త పరిచయాలు అభివృద్ధి అయినకొద్దీ, మీరు ఇప్పుడే విడిపోతే మీమీద ప్రస్తుతం వాళ్ళ హృదయాలలో ఉన్న భావన ఎల్లకాలం నిలిచేందుకు ఆస్కారం ఉంది.. టీన్స్ దాటగానే, ఇప్పుడు మీరు కనబడుతునంత ఆకర్షణీయంగా కనపడరు. ఉదాహరణకి, రోమియో ఎండ్ జూలియట్. ఎర్లీటీన్స్‌లోని ప్రేమికులు. వాళ్ళ వయసు ఇంకా ఎక్కువై ఉంటే మామూలుగా ప్రవర్తించగలిగే వాళ్ళు. మరణించేవాళ్ళు కాదు."

మౌనంగా ఆలోచిస్తూండిపోయాడు అచ్యుతం, ప్రొఫెసర్ చెప్పిన మాటలు.

"అఫ్‌కోర్స్. ఇది నా థియరీ మాత్రమే, ప్రతి థియరీకి మినహాయింపులుంటాయి"

"ఐ యామ్ ఇన్ ఎ సూప్."

"బయటపడవచ్చు దానిలోంచి. మీరెక్కడా చదవలేదా? ఇంగ్లండ్‌లో ఎర్లీ టీన్స్ వాళ్ళకే ఎక్కువగా పెళ్ళికాకుండా కడుపు వచ్చేది. ఆ వయస్సులో ప్రేమ సాధారణం. స్థిరమయిన ప్రేమకాదు. అదే ప్రేమ ఇరవై అయిదేళ్ళ అమ్మాయికి కలిగితే ఆ ప్రేమ శాశ్వతంగా ఉండటానికి ఆస్కారం ఎక్కువ ఉంది. వయసులో ఉన్నప్పుడు చెలరేగే కొత్త కోరికలతో వచ్చే ప్రేమ స్థిరమయింది కాదు."

"అంటే నేను ఇక్కడే ఉంటే కొన్నాళ్ళకి నా మీద ఇష్టం తగ్గిపోతుందంటారా?"

"మనుషుల సైకాలజీని జడ్జ్ చేయటంలో నేను ఘటికుణ్ణని చెప్పుకుంటారు. మీరు అది గర్వం అని భావించినా, ఇప్పుడు ఈ స్థితిలో మీరు బయటపడితే చాలా కాలం, బహుశా మట్టిలో కలిసి పోయేదాకా మీరు గుర్తుంటారు వాళ్ళకి."

"తప్పు అడ్రెసు ఇచ్చి, మళ్ళీ వస్తానని చెప్పి పారిపోనా?" అడిగాడు అచ్యుతం.

"మళ్ళీ వస్తానని మాత్రం నమ్మించి వెళ్ళకండి. తప్పు అడ్రెసు ఇవ్వొద్దు. కావాలంటే మీ కనుక్కోగలరు చిత్ర తల్లి దండ్రులు"

"మరేం చేయాలి?"

"ప్చ్! అసలు ఎప్పుడు ఈ యువకులలో మార్పు వస్తుందో! ప్రేమించటం చాలా తేలిక కాబట్టి ప్రేమిస్తారు, కనపడిన ప్రతి అమ్మాయిని, పెళ్ళి గురించి, ఆ ప్రేమ పరిణామాన్ని గురించి ఆలోచించకుండా దిగుతారు రంగంలోకి. మనసుతో ఆటాడకూడదు."

"ఏమని చెప్పను వెళ్ళేటప్పుడు?" అడిగాడు అచ్యుతం కొంచెం ఇబ్బందిగా.

సెలోఫేన్ పేపర్‌లో చుట్టివున్న కొత్త సిగార్ తీసి అంటించి అన్నాడు సైకాలజీ ప్రొఫెసర్:

"మూడు విధాలుగా చేయవచ్చు. కాని, వాటిలో ఒక మార్గం నాకు బాగా నచ్చింది. మంచిది అవునో కాదో నేను నిర్ణయించలేను. మూడూ విన్నాక ఏది మంచిదని తోస్తే అది చేయండి మీరు."

"చెప్పండి" అన్నాడు అచ్యుతం ఉత్సాహంగా.

ఊహాకందని ముగింపు
వచ్చే సంచికలోనే..!

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు ఇంకా చదవలేదా..?
లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా?
వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..

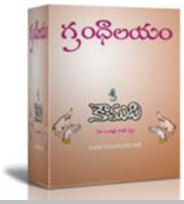

Click here to go to KOUMUDI Library